

# РЕШЕНИЕ

№ 1902

гр. София, 22.03.2024 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав**, в публично заседание на 28.02.2024 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Димитрина Петрова**

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **5914** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 30а, ал.3 от Закона за опазване на обществения ред при провеждането на спортни мероприятия (ЗООРПСМ).

Образувано е по жалба на Б. Г. М., ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица], против Заповед за налагане на принудителна административна мярка (ПАМ) № 23-VI-11-0105 от 07.06.2023г., издадена от началник сектор „Охранителна полиция“ при Първо районно управление - Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл. 41, т. 1, вр. чл. 30, ал. 1, т. 1, пр. 2, вр. чл. 21, т. 10 от ЗООРПСМ му е наложена ПАМ – забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и в чужбина за срок от една година.

В жалбата е посочено, че издадената ЗППАМ е нищожна, алтернативно неправилна и незаконосъобразна. На първо място, счита, че заповедта е нищожен административен акт, тъй като била издадена от административен орган, който не разполага с материална компетентност да я издаде. Правят се възражения, че при съставяне на акта за установяване на административно нарушение по чл. 26, ал. 1 от ЗООРПСМ не е предоставена възможност на привлеченият като нарушител да се запознае с материалите по преписката и с доказателствата по нея. Не са посочени ЕГН и адресите на свидетелите по акта за съставяне на нарушението. Същият не е съставен в присъствие на свидетели на извършване или установяване на нарушението, без да е посочено дали такива липсват или е налице невъзможност актът да бъде съставен в

тяжно присъствие, както разпорежда нормата на чл. 40, ал. 3 от ЗАНН. Жалбоподателят счита, че не е доказано по неоспорим начин извършено от него нарушение от обективна и субективна страна. Иска се от съда да уважи жалбата, като приеме, че обжалваната ЗППАМ е нищожна и прогласи нейната нищожност, като издадена от некомпетентен орган, алтернативно да приеме същата за незаконосъобразна, поради нарушения на материалния закон и постанови решение, с което отмени същата като незаконосъобразна.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Т., който поддържа жалбата, с изключение на отменителното основание, което е изтъкнал за липса на компетентност на органа, понеже е представено доказателство в съдебното заседание. Не претендира разноски.

Ответникът началник сектор „Охранителна полиция“ при Първо районно управление - Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), в съдебно заседание, чрез процесуалния си представител юрк. А. оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Обжалваната Заповед за налагане на принудителна административна мярка ((ПАМ) № 23-VI-11-0105 от 07.06.2023г., е издадена за това, че на 07.06. 2023г. в [населено място], по време на провеждане на футболна среща между отборите ПФК „ЦСКА“ София и ПФК „Левски“ София в Национален стадион „Васил Левски“ с адрес [населено място], [улица] начален час 18:45 часа на 26 вход Б. Г. М. се е качил на парапета и е правил опити да ритне по каските на полицейските служители, които изпълнявали служебните си задължения на пистата. В заповедта деянието е квалифицирано като противообществена проява (спортно хулиганство) по смисъла на ЗООРПСМ и не съставлява престъпление по НК. Посочено е, че с действията си жалбоподателят е нарушил чл. 21, т. 10 от ЗООРПСМ, поради което на основание чл. 42, вр.с чл.30, ал. 1, т.1 от ЗООРПСМ и във вр.с чл. 22 от ЗАНН му е наложена ПАМ „забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и чужбина за срок от една година“.

От събраните писмени доказателства е установено, че на 07.06.2023г. е издаден акт за установяване на административно нарушение (АУАН ) № VI-11 за посоченото в заповедта деяние, в който жалбоподателят е възразил, че не е питал по каските на полицейските служители.

С наказателно постановление (НП) №VI-11/07.06.2023г. на Б. Г. М. за извършеното нарушение, на основание чл. 53, ал. 1 и чл. 25, ал. 1 от ЗООРПСМ, е наложено наказание глоба в размер на 1000лв.

Като част от административната преписка е приложена и Заповед за задържане на лице за срок от 24 часа, с рег. № 225р-44003/16.11.2023г., от която се установява, че на 07.06.2023г. в 19:40 часа Б. Г. М. е бил задържан за срок до 24 часа в помещение за временно задържане на 01-РУ- СДВР за проверка по извършено престъпление във връзка с чл. 21, т. 10 от ЗООРПСМ.

Приложена е и докладна записка относно задържано лице от полицейски служител, който е изпълнявал служебните си задължения на 26-ти вход на Национален стадион „Васил Левски“, според която около 19:40 часа по време на провеждане на

футболната среща, при възникнало напрежение в сектор А, е забелязал много лица, които са се качили на парапета, като са ритали по каските на полицейските служители. Едно от тези лица е бил жалбоподателят в настоящото производство, който бил задържан.

В протокол за писмено показание на свидетел по ЗООРПСМ от 07.06.2023 са потвърдени изложените в докладната записка фактически установявания.

По делото е приета административната преписка в цялост, както и допълнително представените от ответника заповеди относно компетентността на органа, издал ЗППАМ.

При така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е допустима, тъй като е подадена от надлежна страна и в преклузивния 3-дневен срок по чл. 30а, ал. 3 от ЗООРПСМ.

Разгледана по същество е основателна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган. Съгласно чл. 30, ал. 1, т. 1 от ЗООРПСМ, в срок не по-късно от 24 часа от съставянето на акта по чл. 26, ал. 1 началникът на районното управление на МВР по местоизвършване на нарушението или оправомощено от него длъжностно лице издава наказателно постановление и заповед за налагане на принудителна административна мярка. Оспорената заповед е издадена от началник сектор „ОП“ при 01 РУ-СДВР, надлежно оправомощен за това с представената по делото заповед № 225з-701/21.09.2018г. на Началник на 01 РУ-СДВР.

Спазен е процесуалния ред за издаване на заповедта, като същата е издадена в предвидения в чл. 30, ал. 1 ЗООРПСМ срок от 24 часа, а нарушението е установено по предвидения в цитирания закон ред, като е съставен акт за установяване на нарушението. Решението за издаване на заповедта за прилагане на ПАМ е взето на основание чл. 30а, ал.1 ЗООРПСМ, а именно въз основа на приложените към преписката материали.

Следва да се направи уточнение, че съдържанието на заповедта, като вид административен акт, не следва да съответства на чл. 57 ЗАНН, а на чл. 59 АПК. Това е така, тъй като същата се издава по правилата на АПК, а не по правилата на ЗАНН. Предмет на обжалване в настоящото производство е заповедта за налагане на ПАМ. Разграничени са правомощията на полицейските органи - налагане на наказание и налагане на ПАМ, което съответства на характера на ПАМ - прилагането ѝ не съставлява административнонаказателна санкция и не се подчинява на режима на ЗАНН. Заповедта за прилагане на предвидената от закона ПАМ е вид административна принуда без санкционни последици, за разлика от НП - актове по прилагане санкцията на съответната административно-правна норма. В съдебната практика е възприето, че административно-наказателната отговорност за виновно неизпълнение на административноправни задължения е независима и самостоятелна от административната принуда като вид държавна принуда, като основанието за налагането на ПАМ е самото нарушение.

В жалбата се съдържат възражения за допуснати съществени нарушения при съставянето на АУАН, който е основание за издаване на заповедта за ПАМ. Съдът не споделя тези възражения. Това е така, тъй като АУАН се съставя по реда и правилата на ЗАНН, и представлява основание за издаване на НП. Т.е. по отношение процедурата и съдържанието на АУАН и НП, следва да се произнесе друг съд, който

би разглеждал евентуална жалба срещу изготвеното НП. Както се посочи по-горе, макар ЗООРПСМ да е смесил двете процедури, същите са различни и са израз на различна правна природа на АУАН и НП от една страна и заповед за прилагане на ПАМ от друга. В този смисъл процедурата по издаване на АУАН предхожда издаването на НП, с което тази административно-наказателна процедура приключва, а процедурата по издаване на заповедта за ПАМ следва правилата на АПК за издаване на административните актове и не представлява административно-наказателна процедура. Т.е. заповедта за ПАМ не се издава като последица от АУАН, както е НП, тъй като закона обвързва двата акта, единствено относно срока за издаване на заповедта, и незаконосъобразността на АУАН не може да доведе до незаконосъобразност на заповедта за ПАМ.

Независимо от горното, неоснователно е възражението, че е нарушена разпоредбата на чл. 40 ЗАНН, която предвижда, че акта се съставя в присъствието на нарушителя и свидетелите, които са присъствали при извършване или установяване на нарушението. Т.е. от една страна АУАН е съставен в присъствието на свидетели, присъствали на установяване на нарушението, а именно двама служители на СДВР, които са разгледали и анализирали преписката, ведно с експертната справка за лицето, което е извършител. Законът поставя изискване за присъствие на свидетели при съставянето на акта, които може да са от една страна, лицата, присъствали на извършване на нарушението, а от друга, тези на установяването на нарушението.

Не е допуснато нарушение и при съставянето на АУАН в отсъствието на нарушителя. Това е така, тъй като това изискване на ЗАНН не е абсолютно и неспазването му не води до недействителност на АУАН, а след това и на НП. Присъствието на нарушителя е предвидено с оглед спазване правото на защита на лицето, но доколкото АУАН му е връчен в деня на съставянето, то не е нарушено правото му на защита, както и с оглед осъщественото право на оспорване на заповедта.

Предвид изложеното, съдът намира, че заповедта е издадена в предвидената от закона писмена форма, но при разминаване между описаното фактическо основание и правното основание за прилагане на принудителната административна мярка, което от своята страна води и до несъобразяване с материалния закон и целта на закона.

Съображенията за това са следните:

В чл. 30, ал.1, т.1 от ЗООРПСМ е предвидено в срок не по-късно от 24 часа от съставянето на акта по чл. 26, ал. 1 началникът на районното управление на МВР по местоизвършване на нарушението или оправомощено от него длъжностно лице, да издаде кумулативно: наказателно постановление и заповед за налагане на принудителна административна мярка забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и в чужбина в случаите по чл. 21, т. 1 – 10. Предмет на обжалване в настоящото производство е Заповедта за налагане на ПАМ, с която е наложена ПАМ за извършено нарушение на чл. 21 т. 10 от ЗООРПСМ, според който противообществена проява (спортно хулиганство) по смисъла на този закон е проява, която не съставлява престъпление по смисъла на Наказателния кодекс и е извършена в спортния обект или в спортната зона преди, по време или непосредствено след спортното мероприятие, както и на отиване или на връщане от спортния обект във връзка със спортното мероприятие, изразяваща се във: предизвикване или участие в сбивания.

Т.е., за да е налице нарушение на посочената разпоредба, следва да са налице няколко предпоставки, а именно: да е извършена конкретна проява, в случая изразяваща се в

предизвикване или участие в сбивания, и която да не съставлява престъпление по НК, същата е извършена в спортния обект или в спортната зона преди, по време или непосредствено след спортното мероприятие, както и на отиване или на връщане от спортния обект и да е извършена във връзка със спортното мероприятие.

По делото нито с преки, нито с косвени доказателства се установи твърдяната противообществена проява /спорно хулиганство/ по смисъла на чл. 21, т. 10 от ЗООРПСМ вписано като изпълнително деяние, респ. като фактическо основание за налагане на ПАМ. Липсват каквито и да е доказателства, от които да видно, че жалбоподателят е предизвикал или участвал в сбивания. В докладната записка № 225р-20959 от 07.06.2023г. дала повод за образуване на преписката липсва каквато и да е конкретика освен, че е ескалирало напрежението в сектор „А“ и са забелязани много лица, които са се качили на парапета. Даденото от същия служител, изготвил докладната записка писмено показание на свидетел по ЗООРПСМ е в същия смисъл.

Изхождайки от разпоредителната част на заповедта се следва, че същата се налага на основание чл. 21, т. 10 от ЗООРПСМ, сочеща: предизвикване или участие в сбивания, за каквито деяния няма никакви доказателства от ответната страна. Следователно в оспорената ЗППАМ е налице липса на правно единство между мотиви и разпоредителна част, което се преценява в случая за съществено нарушение на формата на акта.

Вярно е, че Б. Г. М. се е качил на парапета и е правил опити да ритне по каските на полицейските служители, като това деяние също е забранено от закона, но то представлява друга правна квалификация на противообществена проява /спортно хулиганство/ по смисъла на чл. 21 от закона. Според съда, така извършеното от жалбоподателя намира своята проявна форма във разпоредбата на чл. 21, т. 12 от ЗООРПСМ, а именно посегателство над състезатели, съдии, полицейски органи или други ангажирани с организацията, със сигурността или с безопасността длъжностни лица, както и спрямо медицински лица, журналисти, фоторепортери и оператори, но не и в нормата на чл. 21, т. 10 от закона.

Т.е. констатира се, че описаното фактическо основание не кореспондира с посоченото правно основание, въз основа на което е приложена спрямо Б. М. принудителната административна мярка. Констатираното нарушение е съществено и води до нарушаване правото на защита на лицето да разбере на какво основание му е наложена принудителната административна мярка. Това обосновава отмяна на процесната заповед и поради противоречие с материалния закон.

Предвид изложеното оспорената заповед за прилагане на ПАМ е незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, АПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 63-ти състав,

### Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Б. Г. М., ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица], Заповед за налагане на принудителна административна мярка (ПАМ) № 23-VI-11-0105 от 07.06.2023г., издадена от началник сектор „Охранителна полиция“ при Първо районно управление - Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл. 41, т. 1, вр. чл. 30, ал. 1, т. 1, пр. 2, вр. чл. 21, т. 10 от ЗООРПСМ му е наложена ПАМ – забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и в чужбина за срок от една

година.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му пред  
Върховния административен съд.

СЪДИЯ: